

Refugiații unui prea ospitalier (pe spuză noastră) licențiat de Iowa...

Cezar Adonis
Mihalache

Consensul politic ar trebui să fie, chiar dacă sună dur, fără refugiați afgani în perioada următoare... Da, ar putea părea, nu doar o indiferență, ci o evidentă distanțare față de o tragedie ce nu ne aparține... Pentru că nu mai suntem în situația de empatiza cu tragediile altora până la a ne deschide granițele... De a ne arunca într-un nou angajament față de necazurile și tragediile altora. Pentru că nu putem accepta o nouă deschidere a granițelor, și, firește, a obligațiilor, a cheltuielilor, a rezolvării de noi posibile provocări de securitate, în condițiile în care noi înșine, la nivelul simplului cetățean, suntem pe cale de a ne desprinde de limitele asigurării unui trai de subzistență... Nu putem epata bunăstarea pentru alții când noi ne aflăm pe marginea prăpastiei...

Și avem nevoie urgent de un consens politic măcar la nivelul formațiunilor din afara arcului guvernamental... Pentru că se simte deja talerul vânzării noastre de către partidele de la putere. Ba, cunoscând aplecarea acestora spre asumarea celui mai simplu mod de a-și asigura resursele pentru propria funcționare guvernamental-instituțională, nu este greu de intuit ce soluții vor „găsi”... Și nu putem primi refugiați în condițiile în care nici măcar banii de hârtie pentru programul „pnrr”, de exemplu, sunt sub semnul întrebării... Nu putem primi refugiați în condițiile în care tarifele la energie electrică și combustibili au explodat iar tăvălugul prețurilor, și nu va mai conta dacă au fost „ajustate” real sau aparent „concurrential”, ne va lovi în plin din toamnă...

Faptul că acest guvern a anunțat deja, nu dimensiunea numerică a angajamentului, ci deschiderea și probabil preasumarea acestuia, prin liniștirea noastră că eventualele cote de refugiați se vor discuta în CSAT, trebuie să ne îngrijoreze... Pentru că, mai simplu decât să pui în funcțiune motoarele economiei, să asigurăm absorbția, și deja nu mai vorbim de fondurile nerambursabile, pe care le-am tot ratat, ci a banilor din „pnrr”, ce vor trebui restituiți, chiar dacă

prin alte forme, inclusiv nebancaire (și banii sunt o resursă și, în cele din urmă, pot fi dați înapoi sub forme de resurse, mai prețioase decât moneda în sine nu?!), o cale mai accesibilă, inclusiv la nivelul de pregătire „profesională” a guvernanților, va fi cea de speculare a nevoii Europei de a dilua fluxul tot mai cert de migranți afgani, prin ofertarea și angajarea primiri de cote de refugiați contra unor fonduri de sprijinire și incluziune a acestora. Mai ales că, deși statutul de refugiat presupune o protecție strict temporară într-un centru de refugiați, la noi, privind „în urmă” la cotele de migranți acceptate, pare a fi vorba de o stabilire permanentă... Și cu o aproximare, pentru că nimeni nu monitorizează numărul real al acestora, nici măcar un ong (căci nu despre protejarea românilor este vorba, nu?!), în care ceea ce vedem pe străzi depășește cifrele oficiale avansate...

Așadar, vom primi fonduri europene, deocamdată promise de la ea de către Ursula von der Leyen, președinta Comisiei Europene, pentru că nu a existat nici măcar o reuniune pe această temă, bani ce se vor cheltui rapid, iar la asta se pricep cel mai bine guvernanții noștri, noi rămânând pe viitor cu toate costurile, medicale, locative, educaționale, de integrare, inclusiv pe piața muncii, a unei alte mase strămutate neconstituțional în România. Și, atenție, la declarația Ursulei-von-fraierii: „Comisia este pregătită să prevadă mijloacele bugetare necesare pentru a sprijini statele membre ale UE care se vor oferi pentru a ajuta refugiații să se stabilească pe teritoriul lor”. Clar, nu?!...

Doar că, trebuie să o recunoaștem, suntem deja prea săraci și sărăciți guvernamental pentru a ne mai permite să facem pe ospitalieri... Stăm cu atâtea săbii inflaționiste pe cap de locuitor încât venitul mediu actual ar putea deveni, în câteva luni, prag de subzistență... Și, în fond, de ce să plătim mai mult decât deja prea multul de acum pentru nevoile și bunurile noastre? De ce să acceptăm această mizerie clar speculativă a suprainflației prin prețurile la curent, gaz, combustibili și, mai departe, prin bunurile în care se vor regăsi?... Pentru a-i salva pe alții?... Și noi?... Avem o țară de care trebuie

să ne îngrijim pentru noi și urmașii noștri... Nu o țară de pus la dispoziția unor refugiați (pentru a securiza, hrăni și educa niște, până la urmă, cetățeni străini, atât de străini față de rădăcinile, obiceiurile, moralitatea, spiritualitatea, religia, reperele noastre)... E drept, oameni nevinovați la rândul lor, dar nu este problema noastră. De ce să achităm noi nota belezelor pe care unchiul Sam le tot face?...

Da, am putea primi, cândva, refugiați... Dar, înainte de a discuta despre numărul lor, ar trebui rezolvate problemele noastre... Ale românilor care nu au acum ce să pună pe masă... Ar trebui să vedem o stăvilire a creșterii prețurilor, care, fără o intervenție imediată, va aduce în toamnă un număr și mai mare de concetățeni sărăciți... Ar trebui definite și rezolvate problemele de securitate pe care le vor ridica refugiații, dar și prin garantarea expulzării de îndată a acelor ce ne vor face necazuri, prin trasarea unei limite în timp a prezenței acestora în România (inclusiv prin condiționarea UE de a asigura relocarea lor în momentul în care se va fi terminat termenul de disponibilitate a țării)...

Șigur, este susceptibil a fi fost angajată deja o cotă de refugiați... Cel puțin ca preț al extragerii cetățenilor români din Kabul... Pentru care se plătește, în orice teatru se întâmplă așa, fie cu bani, fie cu angajamente (și este evident că procesul de recuperare a devenit un proces mult mai costisitor)... Nu știm și, probabil, nu vom afla nicidată ce și cât s-a negociat pe cap de recuperat... Putem doar specula, privind la alte astfel de acțiuni... Ba, poate de aceea s-a și angrenat premierul în avansarea ideii unei cote de refugiați afgani în condițiile în care nu s-a stabilit nimic concret la nivel oficial în Europa... Și cum avem un premier cu atâtea probleme în spate, nu putem ignora nici posibilitatea ca primirea de refugiați să fie și o formă de albire a petelor financiare, ori a acuzațiilor de manevre financiare speculative, lăsate de acesta prin băncile americane... Și nu numai...

Scriem degeaba, iar ce scriem noi este aruncat în „Teoria Conspirației”

Petre
Jipa

Este numită „teorie” tocmai pentru ai da un caracter aproximativ. Era să scriu apriori, poate că era un cuvânt mai blând pentru că înseamnă „înaintea oricărei experiențe”. Dar noi avem experiență și doar ceea ce vor ei să apară, apare. Vorbesc despre oamenii bine ancorați politic și social, care controlează totul în media: televiziuni, radio, internet. Totul a fost cumpărat și chiar de scapă o formă de adevăr este deja bruiat ca făcând parte din teoria conspirației. Dar de ce avem noi nevoie să conspirăm, noi care dorim doar pace și liniște socială...? Nu, poate că noi ne expunem și scriem tocmai pentru a le obține. Am găsit într-o publicație un articol scris de un jurnalist român în care se spunea: Români nu au știut să facă nimic, tot ce au făcut au furat de la alții. Articolul se referea la Fabrica de diamante speciale din cadrul Ministerului de Interne. Această fabrică a fost făcută pentru Uzina 1 Mai din Ploiești, pentru sapele de foraj erau necesare aceste diamante. Într-o zi am fost chemat la serviciu și mi s-a spus că sunt detașat pentru o lună la această fabrică. Am mers la București pentru a da o mână de ajutor la acest proiect. Eram mândru, toți lucram acolo cu entuziasm pentru a face ceva nou. Și am făcut...! Apoi să citesc că ceea ce am făcut noi am furat de la alții. Nu mă miră de ce „așa zișii” intelectuali (dar ei sunt doar actuali) au falsificat istoria țării noastre, sau au pus pe Marele Eminescu în „debaraua” lor puturoasă.

Mă gândesc la geniul doamnei profesor Ana Aslan care a inventat o nouă disciplină a medicinei; Geriatria, iar cu tratamentele dănei (Gerovitalul este un medicament pe bază de procaină inventat împreună cu farmacistul Elena Polovrăgeanu) a tratat în România pe: Josif Broz Tito, generalul De Gaulle, Konrad Adenauer, Kirk Douglas sau Salvador Dali. Dar de ce să ducem cercetările doamnei mai departe, de ce să le desăvârșim? Noi în această lume nouă, trebuie să ne arătăm față de „nimeni” și să stăm aplecați ca ghiocelul de Rareș Bogdan. Eventual dacă ne violează cineva trebuie mulțumim și să ne mai aplecăm odată. După anul 1989 s-a muncit mult pentru a fi risipită această poveste de succes, apoi nu mai avem nevoie de „tinerețe fără bătrânețe”, avem nevoie de muncă prost plătită și

de moarte înainte de pensionare. Apoi mă gândesc la prima fabrică de gaz din lume (rafinărie) a fraților Mehedințeanu din anul 1856 de la Râfov, Ploiești. Pot să mă mândresc chiar că am locuit cu ei în aceeași zonă a orașului. Iar în anul în care s-a împlinit 160 de ani de la această realizare mondială doar câteva ziare din Italia au scris despre acest eveniment, noi nu. Apoi mă gândesc la marele inventator Justin Capră pe care l-am cunoscut și am avut norocul să merg cu mașina dânsului (Soleta) care consuma 0,5 litri benzină la suta de kilometri. El a inventat și primul „Rucsac zburător” în anul 1958, apoi după 62 de ani l-am văzut pe Michael Jackson aterizând pe scena de la București. Dar cine să mai vorbească despre ei...? Dacă întrebi un tânăr absolvent de facultate cine a fost Henri Coandă o să-ți răspundă: este un aeroport în București. Nu o să vorbească nimeni despre primul avion cu reacție care era propulsat prin efectul Coandă. Și încă se mai văd urmele experimentului de la Măneciu „AerotuveExpres” pe care Elon Musk îl pune astăzi în practică și poartă numele de „Hiperloop”. Dar liniște...! Să nu tulburăm „monștri satirici” care spun că noi nu am făcut nimic. Poate că acești „monștri satirici” au avut norocul să fie salvați de insulina descoperită de Nicolae Paulescu și apoi, pentru că a avut alte orientări politice care sunt rele, dar când sunt aplicate de acești „luminați” sunt bune. Liniște...! Nu știu dacă Petrache Poenaru are loc, el a fost pandur și om de taină a lui Tudor Vladimirescu, iar „Condeiful portăreț fără sfârșit” nu ar mai fi fost în mâna denigratorilor (telectuali) dacă nu exista dânsul. Da...! Am pus la ministerul culturii o statuie răstăcită de pe străzile vestului care ne învață cum să ne ridicăm pe șaua calului când suntem în izmene, eventual să ne recite din poezia Cătu trage bine, din berile cu spume.

P.S.: Am vorbit cu redactorul șef, Cezar Adonis Mihalache, și-mi spune cum contul ziarului a fost închis pe facebook (contul de ziar și de editură, vechi de 12 ani – între timp fiind create conturi noi), pentru simplul motiv că „nu ne-am uitat istoria”. Nicolae Iorga spunea: Istoria este un tribunal în care se judecă popoarele și națiunile. Dar tare mi-e teamă că și Nicolae Iorga o să fie desființat. Cum să vorbească el despre „Națiuni”...?

România reeducată

Teo
Palade

Nu ne spune nimeni de unde a apărut ideea năstrușnică de a elabora un document programatic numit „România Educată”. Adică, un proiect politic în baza căruia să se dezvolte o strategie întinsă pe decenii de viață prin care se urmărește educarea întregii populații a unei țări apreciată a fi înapoiată. Este o modalitate sigură de a induce tuturor, prieteni sau dușmani, o părere deloc onorabilă în legătură cu țara, aflată în inima Europei, care se numește România.

Poate, și e trist de-ar fi așa, să fie vorba de ambiția nemăsurată a unui profesoraș de provincie care ajuns președinte de țară, pe căi susceptibile a reprezenta rezultatul unui număr de prestidigație politică, și-a dorit ca de la catedra instalată în Dealul Cotrocenilor să țină populației pe care o crede ignorantă o lecție luminoasă de educație occidentală, transformând astfel întreaga Românie într-o imensă sală de clasă.

Raportul România Educată (Proiect al președintelui României) a fost publicat la 14 iulie 2021. Din documentul care, cu anexe cu tot, numără 136 de pagini în formatul cu două coloane largi pe pagină (adică, pe bune, 272 de pagini!) aflăm o mulțime de lucruri noi. Unele ciudate. De exemplu, din cuvântul introductiv al președintelui aflăm că proiectul său, numit România Educată, nu reprezintă un demers politic, ci cu totul altceva: un demers de politică... publică. „Acest proiect, cea mai amplă consultare națională din zona educației de până acum, nu este un demers politic, ci este un demers de politică publică” ne spune președintele. Care este, în viziunea domniei sale, diferența dintre un demers politic și un demers de politică, nu aflăm chiar de-ar fi să ne chinuim cu citirea tuturor celor aproape 300 de pagini.

Dacă lucrarea (era să spun lucrătura) prezidențială este sau nu un demers pur politic ne lămurește conținutul documentului promovat pe site-ul președinției, dar și aspectul general și modul lui de organizare. Despre conținut s-au pronunțat specialiștii.

Spre exemplu, dom-

nul Mircea Miclea, profesor de psihologie la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca și fost ministru al Educației constata că demersul prezidențial „este unul politicianist, cu funcția de a promova o imagine, aproape la modul propagandistic, de la numărul de poze din interiorul documentului și până la numărul de persoane implicate în consultare. (...) O prostie repetată de 10.000 de oameni rămâne însă o prostie. Să nu confundăm adevărul cu numărul de voci care spun o propoziție”.

Ar fi păcat să nu amintim și părerea octogenarului Nicolea Manolescu (membru fondator al Alianței Civice, candidat la președinție în 1992, până în 2000 membru al Consiliului Național al PNL (partid susținător înfocat al domnului Iohannis și ghidonat din umbră de acesta), părere exprimată în scrisoarea deschisă adresată domnului Iohannis după ce l-a ascultat vorbind despre proiectul prezidențial de mare avengură numit România Educată: „Domnule Președinte, ca să fie educată, România trebuie să fie instruită. Educația fără instruire este rodul operei comuniste de spălare a creierului. Educarea tinerilor în spiritul valorilor naționale, occidentale, democratice n-are nicio șansă în lipsa cunoașterii profunde a acestor valori. Nu poți respecta ceea ce nu cunoști. Un om neînvățat nu are nicio aplecare spre respectul acestor valori. Învățarea este primordială, educarea vine la rând. [...] La vârsta mea, Domnule Președinte, nu mai cred în reforme minune”.

Nici George Petrovai, într-un articol prin care dorește să orienteze tânărul român în drumul său către educație („O sută de cărți esențiale”), nu rămâne indiferent față de realitatea educațională actuală patronată ani îndelungați de actualul președinte. Realitate care a născut ambiguitatea aproape perfectă a proiectului prezidențial destinat „deșteptării” României: „Da, căci realitatea educațională a zilelor noastre pandemice este nu numai descurajantă în plan moral-spiritual, ci de-a binelea alarmantă: cursuri online și tot mai mulți analfabeți funcționali (absolvenți de liceu și de facultăți pe bani, politrucii și sinecuriștii), proiecte naționale (precum România

educată) la țanc terminate în coadă de pește, căruța așezată înaintea boilor sau educația (sexuală) mai înainte de temeinica instruire în spiritul valorilor naționale (credința strămoșească, limba maternă, istorie, geografie, cultura consacrată, tradiții) etc..

Și fiindcă dl Miclea a adus în discuție numărul de poze din document, o problemă de aspect (veți spune), dar și de propagandă politică, vă pot ajuta să vă formați singuri o părere. Documentul conține 29 de fotografii frumoase, color. Cum îndrumă ele România în drumul său spre educare? Simplu. Din cele 29, nu mai puțin de 25 sunt poze ale președintelui Iohannis!

Iată deci cum, un proiect deosebit de ambițios, prin care se vrea nici mai mult și nici mai puțin decât educarea unui întreg popor, este transformat într-un adevărat album politic în folosul unui singur om. Un om care, deși nu a avut bucuria de a fi părinte, dorește a fi prezentat în fața contemporanilor, dar și posterității, ca un mare iubitor de copii, un adevărat simbol al României viitoare educată de el. În proiectul-program prezidențial este prezent, există, trăiește și gândește, un singur personaj: Președintele. Președintele pozat cu copiii de la grădiniță. Președintele alături de elevii de gimnaziu. Președintele prezent la deschiderea anului școlar pre-universitar. Președintele participând, plin de bucurie, la Ziua Copilului. Președintele cu studenții, discutând prietenește problemele învățământului universitar. Președintele în vizită la Institutul de Cecetare-dezvoltare al Universității Transilvania. Președintele prezidând Conferința România Educată în 2020 etc etc. Găsim până și o fotografie cu președintele zâmbind larg lângă un grup de copii estonieni. Probabil o încercare timidă de a prezenta românilor largă deschidere internațională a viziunii prezidențiale despre educație!

Dincolo de conținutul stufos și discutabil, prin elogiul evident adus președintelui Iohannis Programul România Educată s-ar încadra cu succes în „linia” documentelor oficiale ale anilor 80 din secolului trecut. Perioadă în care orice nou

document oficial reprezenta un prilej de exercitare a cultului personalității genialului conducător.

Ar fi timpul ca după șase ani de vegetare în dealul Cotrocenilor, după tot atâta timp de plimbări inutile prin țările largului mapamond, după îndelungații ani în care s-a socotit buricul României visând la guvernul meu, parlamentul meu, justiția mea, dl. Iohannis să afle că România nu este ultima între statele civilizate ale lumii. Să afle că noi, românii, am adus din plin civilizației mondiale prinosul inteligenței și culturii noastre.

S-ar putea ca, profesor de fizică fiind, Werner Klaus să nu fi auzit de Nicolaus Olahus, Grigore Ureche, Constantin Brâncoveanu, Dosoftei, Dimitrie Cantemir, de petiția Supplex Libellus Valachorum, de Cantacuzino, Rosetti, Lipatti, Antipa, Kogălniceanu, Bălcescu, Grigorescu, Luchian, Porumbescu și de sutele de români mai târziu care prin educația lor au înobilat poporul acesta, cultura europeană și mondială. Enescu, Coandă, Brâncuși, Palade, Iorga, Tristan Tzara, Paul Constantinescu, Paulescu, Babeș, Noica, Țuțea, Eminescu, Eliade, Celibidache, Cioran sunt numai câțiva dintre ei.

Nu suntem un popor de needucați, domnule Iohannis! Voi, politicienii de azi împreună cu cei care roiesc în jurul președinției și guvernului, de mână cu cei care bântuie parlamentul, ați adus țara asta în pragul dezastrului educațional. Și continuați s-o faceți cu încăpățănare. Noi n-am uitat miile de școli desființate de voi cu ani în urmă, anularea practic a învățământului gratuit, transformarea facultăților în fabrici de bani pentru cei care le conduc și de diplome fără valoare pentru nefericiții studenți, moda doctoratelor pe post de floare la buzarul sacoului cumpărat la Paris, lipsa respectului față de profesorii de toate gradele, salariile lor de mizerie, pensiile lor de subzistență, statutul lor social făcut praf.

Nu putem uita legile emise de voi prin care, precum viiturile de neoprit ale ploilor de vară, ați surpat și ați rostogolit la vale întregul eșafodaj al învățământului românesc. Ați răsturnat valori. Ați zăpăcit și dezorientat părinții și copiii. Ați înlocuit românescul din educație cu orice altceva în încercarea

voastră disperată de a ne americaniza ori englezi încă din fragedă copilărie.

N-am uitat negarea încăpățânată a istoriei și tradițiilor naționale promovate de voi, lipsa respectului față de cultură și de instruire, valul dărâmat al cosmopolitismului prost înțeles, mutilarea limbii române, înlocuirea tradițiilor autohtone cu surrogate importate pe considerente comercial-bănești.

Nu am uitat exodul de creiere românești, ca nicăieri în lumea civilizată, pe care politicienii ca dumneavoastră l-au organizat și încurajat fără să se gândească la consecințe

Nu am uitat, domnule președinte, asaltul vostru organizat împotriva personalităților reamarcabile ale medicinei, științei și culturii românești, supunerea acestora oprobiului public, denigrarea lor, acuzațiile nedrepte și încătușarea demonstrativă a unora dintre ei. Și nu putem uita, fiindcă ne sufocă și azi, nulitățile cu carnet de partid care cu sprijinul direct al dumneavoastră le-au luat locul în fruntea educației și culturii României.

Vreți să ne educați, domnule Iohannis? Poate să ne reeducați, așa cum se procedează cu locatarii penitenciarelor. Fiindcă prin măsurile luate, inspirate de nebunia unor lideri europeni sau transoceanici interesați, ajutat de pandemia aceasta ciudată, nu mai prididiți să transformați țara deja sărăcită din toate punctele de vedere într-un stabiliment de ispășire pentru vinovați.

Suntem vinovați. Și, așteptând înfrigurați reeducarea promisă, suntem deja pedepsiți pentru prea multă răbdare, pentru credulitate, pentru că suntem prea temători, prea ușor de manipulat și mult prea lesne de păcălit.

Da, suntem vinovați pentru că vă suportăm.

Ridicând statui stăpânilor de iobagi?!

Ionuț
Țene

Sincer, personal mă deranjează când văd cum în Europa de vest și mai ales în SUA sau Canada, adepții radicali și anarhiștii de stânga dărâmă statui, simboluri ale emancipării geografice, culturale și politice ale Occidentului. Nu am

tolerați, ca și credință ortodoxă, cu bombardarea bisericilor și mănăstirilor "schismaticilor" de către generalul Bucow, azi le ridică statui celor care i-au comandat la moarte pe liderii emancipării sociale și naționale de la 1784: Horea, Cloșca și Crișan. Anul 2021 este dedicat Baronului Samuel von Brukenthal, fondatorul Muzeului cu

vernator al Marelui Principat al Transilvaniei, funcție pe care a îndeplinit-o până în anul 1787. A fost singurul sas transilvănean care a ajuns la o funcție atât de înaltă. Nu sunt adeptul istoriei contrafactice, dar o reanaliză a situației și contextului epocii ar trebui făcută. În vremea lui românii erau extra-muros și nu aveau ce căutau noaptea în

folosi inclusiv împotriva grofilor care-i exploataseră, nobilii transilvăneni au anulat recrutările, cu acordul tacit al Vienei. Guvernatorul Transilvaniei, baronul Samuel von Brukenthal, a declarat întreaga conscripție fără valoare și a poruncit țăranilor să continue servituțiile iobăgești. Prin astfel de măsuri, ca și prin cele anterioare, Curtea

1785 la Alba-Iulia sub supravegherea guvernatorului. "Cei doi stăpâni, nobilimea și statul austriac, își dau mâna în exploatarea țăranimii. Fiscul imperial exploatează prin dările obișnuite, prin taxe militare și prin contribuțiile extraordinare; feudali localii prin cele trei forme de rentă: în muncă, în bani și în produse agricole. Robota (munca obligatorie neplătită), pe moșia nobilului, începând cu anul 1514, a fost statornică la o zi pe săptămână. În 1714 Dieta stabilește robota la patru zile pe săptămână pentru iobagi (208 zile pe an) și trei zile pe săptămână pentru jeleri (țărani fără de pământ care se puteau muta de pe o moșie pe alta). Erau obligați la robotă toți membrii familiei în stare să muncească, mai ales în timpul activităților agricole de primăvară și vară. Intensificarea mineritului în munții Apuseni a dus la transformarea locuitorilor zonei în iobagi ai fiscului (statului). Aceștia munceau în mine, la topitorii, tăiatul și transportul lemnului și minereului, executarea cărașitului, întreținerea drumurilor și trebuiau să plătească anual dările în bani, către comitat", scria Mircea Dogaru în „Insurecția Românilor transilvăneni din 1784. Prolog al revoluțiilor europene”. Aceasta era situația românilor iobagi sub guvernatorul von Brukenthal. În legătură cu soarta stăpânilor de iobagi sau sclavi, am început să privesc cu alți ochi, raționali, mișcarea BLM doar împotriva venerării exploatareilor și celor care discriminau poporul.



înțeles de ce trebuie dărâmate statuile lui Columb, Magellan sau Edward Colston, doar că au impus prin descoperiri geografice remarcabile și un sistem economic bazat pe exploatarea sclavilor sau au fost proprietari de sclavi. Sigur, devastările au continuat chiar cu dărâmarea statuii genului clasic Shakespeare sau chiar a reginei Victoria. Black Lives Matters dorește să frângă paradigma istorică prin aceste devastări, iar cultura clasică și tradițională a europenilor să fie ștearsă (resetată), pentru a se pune altceva în loc: în general figuri mai palide ale activiștilor civici. Dacă mai poți înțelege dărâmarea statuiilor unor lideri politici proprietari de sclavi, ca o compensație a furiei milenare în urma sclaviei, distrugerea statuiilor lui Columb, Washington sau Shakespeare sunt absurde și au legătură doar cu anarhia și comunismul.

În România situația însă se prezintă altfel. Românii, deși au fost exploatați sălbatic în Imperiul habsburgic, fiind ținuți la rangul social de iobagi și

aceiași nume și una dintre personalitățile marcante în dezvoltarea orașului de la a cărui naștere se împlinesc trei secole. În curând, statuia baronului Samuel von Brukenthal va fi amplasată în Piața Mare, ca o recunoaștere a fondării muzeului de artă, uitându-se rolul său în exploatarea ca iobagi a românilor, persecutarea bisericii ortodoxe și în înfrângerea sângeroasă a răscoalei lui Horea. Statuia Baronului Samuel von Brukenthal va fi turnată în bronz la Arad iar în Piața Mare se vor realiza lucrările soclului și a iluminatului. Românii vor fi primul popor din lume, care exploatat la sânge ca iobagi, persecutați ca și creștini și tolerați politic de către stăpânirea străină care vor ridica o statuie celui care a guvernat acest sistem atroce de inegalități împotriva majorității populației din Ardeal. În anul 1762 împărăteasa Maria Tereza a Austriei l-a înălțat în rangul de baron. În 1765 a fost numit șef al Cancelariei Curții, în anul 1772 șef al Cancelariei Provinciei, iar în anul 1777 a fost numit Gu-

oraș. Erau destui români puși la stâlpul infamiei în Groszer Ring că nu umblau doar pe drumul vacii.

Veniturile baronului protejat de împărăteasa Maria Tereza au crescut substanțial. Dacă a început munca în administrație cu un venit anual de 150-300 guldeni, ca șef al Cancelariei Curții a primit 2.000 guldeni, ca șef al Cancelariei Provinciei 7.900 guldeni, ca Președinte al Cancelariei Curții Transilvaniei 9.900 guldeni, iar ca Guvernator 24.000 guldeni. Împăratul Iosif al II-lea a emis pe 31.01.1784 un decret cu privire la înscrierea voluntară a satelor din vecinătatea graniței militare de est și sud a Transilvaniei. Mii de iobagi au luat cu asalt centrele de recrutare, dorind să intre în armata austriacă ca voluntari. Era șansa lor la o viață mai bună. Au fost consemnați țărani din 81 de comune, care au venit să se înroleze. Practic toți bărbații dintr-o comună veneau să scape de iobăgie. Speriați de faptul că iobagii nu-și mai îndeplineau obligațiile și pe deasupra așteptau și arme, pe care le-ar fi putut

de la Viena nu a făcut altceva decât să prelungească iobăgia și să-i amăgească pe țărani pentru a nu se revolta. Peste câteva săptămâni, ultima scânteie se va transforma într-o mare răscoală condusă de Horea, Cloșca și Crișan. Guvernatorul Transilvaniei, Samuel von Brukenthal s-a ocupat personal de înfrângerea și discriminarea românilor din Ardeal pentru a-i menține la statutul de iobagi, un fel de sclavie asemănătoare cu cea din SUA. Baronul von Brukenthal rupe înțelegerile dintre armata austriacă de la Valea Bradului și Tibru și capii răscoalei. El cere înfrângerea revoltei românilor și înecarea în sânge a răscoalei. Pe 7 decembrie 1784, la Mihaileni, țărani români nu au avut nicio șansă în fața trupelor austriece mai bine pregătite, echipate și instigate de guvernatorul Transilvaniei. Horea, Cloșca și Crișan sunt prinși prin trădare și judecați sub oblăduirea lui Brukenthal, iar apoi Horea și Cloșca frânți pe roată conform unei execuții medievale, pe 27 februarie

Păienjenișul jvinelor revanșarde...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu a fost vorba doar despre tăcerea unei năpârce... Despre lașitatea ori neputința acesteia de a înțelege batjocura fățișă pe care ne-a trântit-o „fúherul” grof al Ungariei... Acolo a fost un mesaj de impunere... Dar nu a unei simple declarații, fie și scelerate, a unui întârziat revanșard prin istorie, ci a unei acțiuni în desfășurare... Destrukturarea și dezmembrarea României... Iar faptul că nici măcar gazdele nu i-au atras acestuia atenția, diplomatic, că nu era locul pentru asemenea comparații, summitul fiind totuși despre o problemă a Ucrainei, poate fi o dovadă a următorului loc și nume al unui forum cu pulbere iredentist-revanșardă.

Și nu ne-am fi așteptat ca sluga, ce pare a fi primit din mâna fanteșei cu aere imperiale „binecuvântarea” de a tăcea, să spună: „Până aici!”... Nici măcar în memoria înaintașilor liberali ai epigonilor iliberali de azi... Dar ar fi putut măcar să nu par-

ticipa la acest forum revizionist... Putea să trimită un reprezentant ce ar fi putut invoca ulterior dreptul de a fi tăcut pentru că trebuia să-și consulte șeful... Dar rostul prezenței premierului României la acest



forum a fost tocmai de a da greutate afirmațiilor președintelui Ungariei (János Áder comparând anexarea Crimeei de către Rusia cu Tratatul de la Trianon, practic cu revenirea Transilvaniei la patria mamă!), declarații, nu doar belicoso intrigante, ci rezumat al următoarei etape împotriva României... Pentru că, astăzi, țara nu mai este

condusă nici măcar prin paiate ori marionete, ci din spatele unor păpuși tăcute, inerte când vine vorba de minima apărarea a demnității naționale, trădătorii de acum, acest acum al împingerii noastre

„în adormire”, Platforme Internaționale Ardealul este cert... Și nici „nisipul” rămas nu mai contează ca timp... Chiar dacă, dimpreună, se scurge din noi însăși ființa noastră, loviturile vânzătorilor de țară strivind până și oasele morților... Acolo, în albiile însădite de jertfa lor, în dealurile înbrăzdate în istorie prin sacrificiile celor ce au avut o țară... Făcută de ei, cei pe care noi îi vom fi dezgropat din pământul străbun, noi îi vom fi înstrăinat de țara pentru care s-au jertfit...

Și este atât de evidentă soarta ce ni s-a pecetluit încât destinul devine strop de cerneală în umbra unor puncte de suspensie... De suspensie a noastră din istorie... Poate de punct și virgulă al zilei de azi, dar, cert, de punct final, mâine, de acel „punctum” pe care l-am batjocorit, rupându-l de continuitatea istorisirii, prezenței, demnității noastre ca români. Și suntem atât de desprinși, de îndepărtați de fibra noastră încât, de ar trebui să plecăm cu arma la picior într’ apărarea fruntariilor, chiar de ne-am strânge cât să ne haiducim drepturile, nu ar avea cine

în istorie, fiind niște cârpe-păpuși fără viață față de care marionetele postdecembriste par a fi fost o șansă istorică de înturnare... Căci aveam măcar perspectiva acelor frâie pe care, cumva, să le luăm noi în mâinile noastre și să ne trasăm drumul.

Agentul neantului Florin Cițu față cu reacțiunea

fost ofițer sau agent SIE. Studiile din SUA i-ar fi fost plătite din fonduri DIE de Mugur Isărescu, și el (doar?) fost colaborator al Securității (DIE, CIE, SIE?) prin Fundația Internațională Omenia Ion Diaconescu, sub atenta supraveghere a lui Ioan Talpeș, director SIE pe durata studiilor lui Cițu în Iowa. Ioan Talpeș ar fi prim-vicepreședinte executiv al Fundației Internaționale Omenia Ion Diaconescu, condusă de Minodora Ilie. Poate numai întâmplător, Mugur Isărescu, Minodora Ilie și Florin Cițu sunt toți legați de Vâlcea.

În plus, Florin Cițu a fost introdus în 2016 în PNL și pus pe listele pentru Senat de președintele PNL de atunci, Alina Gorghiu (un fel de Elena Udrea a PNL, și ea cu aspirații prezidențiale, plus conexiuni în Sistem) și de Lucian Isar, prezumtivul soț al Alinei Gorghiu, care, la rândul lui, ba e, ba nu e fiul generalului SIE Ioan Isar, dar care ar fi sigur acoperit SIE. Cam mult SIE pe drumul presărat cu stele al lui Florin Cițu până la funcția de prim-ministru al României și de președinte PNL!

Dar are dreptul un serviciu secret să-și plaseze oamenii, agenții sau ofițerii, în fruntea guvernului și a statului român ori a partidelor politice? Sau asistăm la un hold-up deja la vedere al Securității asupra statului? Desigur, oricum, tot românul crede ca suntem conduși de Securitate. S-a

văzut și prin Traian Băsescu zis Petrov, și prin destui alții, dar parcă lucrurile nu au fost niciodată atât de flagrante și de sfidătoare cum sunt azi, cu pseudohipsterul Florin Cițu. Cine să-i bareze marșul triumfal spre președinția României, de exemplu? Ludovic Orban, el însuși fiul unui ofițer de Securitate perfect acomodat cu agenții acoperiți din politică și din presă și cu neosecuriștii propriu-zisi? Știm cu certitudine că PNL e compus încă din două partide, fostul PNL și fostul PDL al lui Traian Băsescu, Emil Boc etc. După fuziune au fost scoși în față mai ales foștii peneliști, ca Ludovic Orban sau Alina Gorghiu. Prin Florin Cițu și Rareș Bogdan, care nu sunt nici foști peneliști și nici foști pedeliști, PNL-ul actual se apropie în mod evident de UR-PLUS. De fapt, apropierea dintre fostul PDL (din actualul PNL) de progresiștii neomarxiști de la UR-PLUS e mult mai organică decât poate părea la prima vedere. Fostul PDL e un fel de nou PCR, iar UR-PLUS e un nou UTC, atâta doar că nici unii, nici alții nu mai derivă din PCR, ci direct din Securitate, veche și nouă. Să ne amintim că așa-zisa revoluție din 1989 poate fi văzută și ca o victorie a Securității române asupra Partidului Comunist Român. Deci sunt Florin Cițu și Rareș Bogdan mai degrabă useriști? Da, în măsura în care toți sunt girați de Securitate:

Rareș Bogdan, pe față, de actualul director SRI, și de aceea își permite să dea peremptoriu lecții națiunii pe toate televiziunile. Ce ar urma deci să se întâmple după Congresul PNL din septembrie? Normal ar fi ca fostul PNL să se separe de fostul PDL. Lucru care nu se va întâmpla totuși. Pentru că „băieții” și „fetele” nu sunt de capul lor. Iar proiectul creării marelui partid „de dreapta”, unirea PNL cu UR-PLUS, marele partid al noii Securități, de orientare euroatlantică, trebuie să se nască pentru viioarele alegeri prezidențiale. Și să guverneze România în următorii 50 de ani, în strânsă colaborare cu partenerul nostru strategic. Dar unde sunt România și românii în aceste vaste manevre militare? Dacă nu e clar încă, România așa cum am cunoscut-o nu mai există, trebuie să dispară. De fapt, în mare parte a și dispărut. Acesta a fost rolul jucat de Traian Băsescu și Klaus Iohannis, cu puternica susținere a serviciilor noastre speciale. Românii nu le mai rămâne decât să se întrebe unde ar putea fugi de-acasă.

Presă de investigații a dispărut din România începând din 2005, primul an al primului mandat al lui Traian Băsescu. Nu e de mirare deci că această dispărută presă de investigații nu a reușit încă să afle cine a plătit studiile lui Florin Cițu din SUA, cu probe și documente, nu doar cu

să ne stea în frunte... Pentru că, deși ițele otrăvite ale trădării sunt precum păienjenișul unui mucegai ce nu doar ne irită privirile, ci ne înjunghie simțurile cu duhoarea-i revanșardă, nu ne pasă... Chiar dacă, acum, a devenit și mai clar rostul îndârjirii guvernanților de a nu pune tricolorul pe buletinele noastre... Nouă nu ne mai păsa!... Ci doar unor capi ai bisericii... Doar ei mai fac apel la reperatele noastre istorice, la jertfa înaintașilor... Ei, Sfinții Părinți ce pun zidire unei adevărați societăți civile în România, dar pe care nu vor reuși să o înzidească într-un viitor demn de o Românie dodoloață fără noi...

În rest, doar dezamăgiri și lamentațiile celui trebuie să ia poziție ba Ambasada României, ba președintele, ba ministrul de externe... Doar că țara a fost reprezentată oficial la forumul de la Kiev... Prin tăcerea, lașitatea, trădarea unui cetățean necetățean ei, ci aparținător altor structuri, zguri de fanteșe revanșarde...

Petre
Romoșan

Nu e deloc greu de anticipat ce se va întâmpla în PNL în săptămânile, lunile următoare. Susținut de peste 70 la sută dintre filiale, Florin Cițu nu poate fi demis în viitorul apropiat. Mai mult, a primit dispensă pentru că nu are cei cinci ani statutari de vechime în partid, va candida la președinția PNL și va câștiga cu un scor zdrobitor. Cei care îl vor vota poate se simt și ei, în sufletul lor, penali și mulți dintre ei poate au condus sub influența alcoolului, dacă nu și a drogurilor. Poate că asta ar trebui să înțelegem din susținerile înflăcărâte de care se bucură Cițu din partea Alinei Gorghiu, a lui Rareș Bogdan, Dan Vîlceanu, deja nou ministru de Finanțe etc.

Florin Cițu vine, politic, din neant, dar pare, de fapt, să fi fost tot timpul dirijat direct sau „în orb” (o presupunere generoasă!) de SIE, Serviciul de Informații Externe. Florin Cițu a fost introdus în mediul financiar în 2005, prin GEA (Grupul de Economie Aplicată), de Daniel Dăianu (doar?) fost ofițer SIE (vezi Simona Ionescu, „Istoria profesională a lui Florin Cițu. Fostul ofițer de Securitate Daniel Dăianu l-a impus în mediul economic”). A fost angajat și promovat la ING Bank de Mișu Negrițoiu, și el (doar?)

zvonuri, șoapte și surse anonime. Vom afla, la fel ca în cazul lui Traian Băsescu, că și Klaus Iohannis are un nume de cod încă dinainte de 1989? După regretatul Marius Albin Marinescu, cel mai tenace expert în Klaus Iohannis (vezi articolele sale de pe justitiar.ro), nu trebuie să avem nici o îndoială. Iar în legătură cu Klaus Iohannis, mai merită clarificată o problemă, pusă tot de Marius Albin Marinescu: e adevărat că Iohannis a intrat la facultate pe locurile rezervate minorităților, așa cum era moda vremii? Dar la toate aceste necunoscute românii riscă să aibă deslușiri abia peste zece ani sau mai mult, când ele nu vor mai interesa pe nimeni.

Adevărata întrebare în cazul megascandalului Florin Cițu ar trebui pusă în legătură cu rolul SIE în politică. Mai este acesta un serviciu românesc de informații sau e doar servanul corupt al unor servicii străine mult mai importante și mai puternice? N-ar trebui să înceapă repararea României cu o reformă serioasă a serviciilor secrete, poate mai întâi chiar cu SIE? „Agentul neantului” (expresie a genialului poet Mihai Ursachi) Florin Cițu are toate șansele să devină președinte PNL în septembrie. Cei care au mizat pe el nu s-au înșelat, cunosc bine terenul, sunt realiști. Dar românii cu ce au greșit?